

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Ple de l'experiència

Palau del Parlament, 30 de setembre de 2013

Comença la sessió del ple de l'experiència.

En primer lloc vull donar-los la benvinguda al palau del Parlament, que és la casa de tots. Veig moltes cares que ja vaig veure fa un any i en fa dos, sé que n'hi ha que vénen per primera vegada, siguin benvinguts al Parlament. Permetin-me que també doni la benvinguda als qui segueixen aquest ple de l'experiència des d'una sala annexa, perquè hem ocupat tots els escons del saló de sessions.

Vostès, si ja han estat aquí, saben com és aquest palau, però els que han vingut per primer cop segur que s'han quedat una mica parats de veure que aquest saló, per televisió, sembla molt més gran, i és petit. Hi cabem cent trenta-cinc diputats i en algun moment hem hagut de fer obres perquè hi estiguéssim bé tots cent trenta-cinc. L'espai del públic que ve a escoltar les sessions parlamentàries i les dues llotges, doncs, normalment són ocupades per alts càrrecs de l'administració, o alcaldes, com avui, o síndics, que també vénen a escoltar la sessió.

També vull donar la benvinguda als qui des de casa seva segueixen aquest ple per mitjà de Canal Parlament, perquè hi ha molta gent de totes les edats, però avui toca als de més de seixanta-cinc anys que són a casa seva, que miren a veure què passarà avui a Catalunya, i han vist que hi hauria el ple de l'experiència i han pensat "a veure els meus representants què diran?", que els seus representants avui són vostès, que segur que han treballat prou i bé les ponències que presentaran perquè els diputats i les diputades els escoltem i fem els deures, però també perquè les persones que vostès en aquest moment i avui representen se sentin ben representades. Estic convençuda que serà així.

Aquest és el tercer any que presideixo aquest ple de l'experiència, i sempre els rebo explicant-los on són, on es troben. Faig una mica d'història, molt breu, però vull fer-la... Alguns que m'han sentit diran: "Torna explicar el mateix..." Esclar, no puc canviar la història, he de dir on som i no puc dir una altra cosa perquè algú de vostès em podria dir: "Escolti, això no és veritat".

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Doncs, bé, per a mi és un orgull dir que aquest palau del Parlament és seu del legislatiu des de l'any 1932. El president Macià, l'any 1932, va convenir amb l'alcalde de Barcelona que aquest palau, que en aquell moment era el Museu Municipal d'Art de Barcelona, es pogués reconvertir en seu del legislatiu, però, abans d'aquesta data, molt abans, fa tres-cents anys, aquí no hi havia res. Va ser després del 1714 que es va construir una ciutadella on ara hi ha el parc que duu el seu nom. Quan Felip V guanya la Guerra de Successió, efemèride de la qual l'any que ve farà tres-cents anys, ordena construir una ciutadella com a element de repressió contra els catalans, o contra els barcelonins. Al cap de molts anys, l'arsenal d'aquella ciutadella, aquest palau, es converteix en palau reial, tot i que no s'arriba a fer servir mai com a tal sinó com a museu municipal.

Moltes vegades dic que ironies de la història han fet que el que era un instrument de repressió, el que era un lloc per a les armes i de defensa, s'hagi convertit en el lloc de la paraula, i aquí els diputats i les diputades que, en el seu conjunt, representen el poble de Catalunya intenten defensar el projecte de país, el projecte col·lectiu de país, de la millor manera possible.

L'any passat es va celebrar el vuitantè aniversari de la data en què el president Macià va aconseguir que aquest palau fos seu del legislatiu, i per commemorar-ho el Parlament va ser restituir l'escut de la Generalitat a la façana del palau. Segur que vostès l'han vist..., alguns potser no s'hi han fixat..., quan surtin d'aquest palau mirin cap enlaire i a la façana veuran l'escut amb les quatre barres, un escut igual que el que el president Macià hi va fer col·locar i que l'any 39 van treure i van destruir. El que vam fer nosaltres va ser restituir l'escut, que ara presideix el palau del Parlament.

I com a benvinguda res més. Avui, sobretot, els toca parlar a vostès. Sí que voldria, però, saludar la consellera de benestar social i família, perquè ella sí que és el primer dia que presideix amb mi un ple de l'experiència, tot i que ja havia estat diputada al Parlament, i també els diputats i les diputades dels diferents grups parlamentaris. A la meva esquerra, la senyora Glòria Renom, del grup parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Marta Vilalta, del grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Eva Granados, del grup parlamentari Socialista, el senyor Fernando Sánchez, del grup parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor David Companyon, del grup parlamentari d'Iniciativa Verds-Esquerra Unida i Alternativa, i membre de la mesa, i el senyor José Maria Espejo-Saavedra, del grup parlamentari de Ciutadans, a l'altra banda. Tots ells, com els he

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

dit, representen els cent trenta-cinc diputats d'aquest Parlament i una Catalunya plural i molt diversa. Aquí no ens passa com en altres indrets, on només hi ha dos partits, o tres, aquí en tenim molts més, i això implica diversitat del poble de Catalunya.

I permetin-me, també, saludar les persones que han vingut convidades, que han vingut a acompanyar-los a vostès o que han vingut a escoltar aquest ple de l'experiència per les responsabilitats de govern que tenen als serveis territorials de joventut o de benestar i família, o a la política municipal —tenim aquí l'alcalde de Sallent, una regidora d'Hostalets de Pierola, la síndica de greuges de Terrassa... Molt bé, doncs, saludar-los a tots.

I sí que voldria recordar també que enguany les Nacions Unides han enfocat el dia internacional de la gent gran des del punt de vista de l'activisme de la gent gran, i d'aquesta voluntat de continuar treballant, encara que no sigui en una activitat regulada laboralment, socialment, perquè parlem d'una generació de gent gran molt activa. Després els en comentaré algunes coses que he buscat i que crec que són positives i que animen la seva feina. Ara, però, els toca parlar a vostès.

[...]

I arribem ja al final d'aquest vuitè ple de l'experiència, com els he dit abans, i de la celebració del vint-i-tresè aniversari del dia internacional de la gent gran. El primer que em toca és donar les gràcies, en primer lloc, a la gent d'aquí, del Parlament, de la unitat de serveis educatius, que es fa responsable, any rere any, de l'organització interna d'aquest ple, el que avui dia se'n diu logística, i que és la que treballa directament perquè això funcioni. Per tant, moltes gràcies als funcionaris d'aquesta casa que ho fan amb il·lusió i que cada any intenten, doncs, que vagi millor. Després, agrair-los a tots vostès la seva presència aquí, i a les persones que avui no han pogut venir, que estan a la sala annexa del Parlament o que ens segueixen per Canal Parlament.

Estic convençuda que s'han quedat tranquils de poder dir la seva, han parlat clar, ens han defensat, i per tant, esperem ara que el que han dit i han defensat tinguí fruits. Vull donar les gràcies als tres ponents, que són els que avui han parlat amb les seves veus, i que han treballat, de segur, molt més personalment cada una de les tres ponències. Han dit que volien parlar clar i Déu n'hi do com han parlat de clar! Els hem escoltat i segur que tot el que han dit pot tenir i tindrà els seus fruits.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

També voldria donar les gràcies als diputats i les diputades que cada any, en representació dels seus grups parlamentaris, acompanyen aquest ple de l'experiència i els fan arribar la seva visió sobre els temes de què vostès parlen. Han pogut veure diferents maneres de pensar, diferents maneres d'exposar, diferents maneres de defensar cada un el seu projecte polític, i això és la política, això és el Parlament.

Al principi els he dit que tenim un Parlament tan divers com ho és Catalunya, i és ben cert. Avui estan representats sis grups parlamentaris —en falta un, el setè, que és el de la CUP—, que té tres diputats. Són molt més petits i per això, suposo, no tenen la possibilitat de ser a tot arreu, però són aquí i, a més, defensen molt bé la seva manera de pensar, la seva manera de veure el projecte de país que tots tenim. Alguns són més vehements —ja ho han vist amb el senyor Companyon; —, i per tant, vull dir, és així, però tots, cadascun a la seva manera perquè tots som diferents, defensem el projecte de país que volem.

He comptat un per un tots els escons que estan ocupats. Avui aquí tenim cent quaranta-sis diputats de la gent gran. Els cent quaranta-sis responen als set partits d'aquesta cambra. No els preguntaré qui van votar, Déu me'n guard, però estic convençuda que n'hi ha de tots els grups polítics, la qual cosa vol dir que som diferents, que som diversos i que, més bé o no tan bé, els representants d'aquest Parlament intentem defensar al màxim el que preocupa la gent, la nostra gent.

Abans, la diputada d'Esquerra Republicana, la més jove, la que va anar traient els noms dels diputats quan em van elegir presidenta d'aquest Parlament, la més jove, deia que era tan jove que tenia molt poca experiència, i és cert. Ara, jo, que no sóc tan jove, ja em poden veure, i aquesta senyora, de Convergència i Unió, que tampoc no és tan jove, tenim experiència, però ens falta molta més experiència. Mai, mai no podem dir que hem après prou, i vostès segur que també ho diuen, i segur que vostès, en el lloc que ara ocupen, en el lloc on estan, moltes vegades diuen: "Qui m'havia de dir que avui aprendria una cosa nova?", i això em passa cada dia, a mi i a molta gent. No cal que tinguis vint anys, en tinguis vint-i-cinc, trenta, quaranta o seixanta, tots, si volem ser actius a la vida, hem de ser capaços d'escoltar i d'aprendre, i crec que és important avui, a part d'agrair el que han dit tots els diputats i el que han defensat cada un des de la seva visió política, reconèixer-los a vostès la feina que fan.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

I en aquest sentit em permetran... Cada any intento buscar alguna anècdota personal; aquest any no en tinc cap de personal, però parlaré de com es veien de diferents les coses fa quaranta anys i com es veuen ara, i recordo que l'any passat vaig comentar-los que diferent que es veia el concepte de família fa quaranta anys de com el veiem ara, i el respectem en el sentit que el concepte de família ha canviat molt, però, tot i haver canviat molt, la família ha continuat essent transmissora de valors, i això els deia l'any passat i els deia: "Allò que hem viscut a casa nostra, tots, allò que han viscut els nostres fills i que viuen els nostres néts, ho portaran durant tota la vida, i serà aquella motxilla que portes a sobre, que ningú no te la pot treure, però que, si comences a treure papers, treus compartir, estimar, escoltar, esforçar-se, treballar", i tot això ens ha portat on som ara, al moment que estem vivint, amb aquelles vivències i amb aquella transmissió de valors, a com som cada un de nosaltres, i per això som diferents, també, perquè cada un ho ha viscut d'una manera diferent, i això també em porta a dir que tenim un país molt ric, molt petit en geografia, molt ric en persones...

I això que deia abans la diputada d'Esquerra Republicana, de l'ànima social i l'ànima nacional, és una veritat claríssima, i ho repeteixo molt, això —que no protestin els altres diputats, que també parlaré del que han dit ells—..., però em quedo amb això de l'ànima social. L'any passat quan vam donar la medalla d'honor del Parlament, que la vam donar a Òmnium Cultural i a Càritas, jo deia: "Amb aquestes dues entitats estem parlant de les dues ànimes de Catalunya, l'una sense l'altra no serien res. Doncs aquest és un discurs molt recurrent, sí, però que tothom entén, que tothom és capaç de dir: "Doncs jo també penso igual, perquè una defensa la identitat, la cultura, la llengua, i l'altra defensa les persones i, sobretot, les persones que són vulnerables i que ho passen malament o, com ha dit la diputada de Convergència i Unió: "A vostès els diuen que són passat, la Marta i els joves de cap allà són present, són futur, i els que som aquí som present..." I jo dic "No, no, no, tots som passat, present i futur, perquè tots tres no es poden destriar ni dividir; si en traguéssim un, aniríem coixos". La suma dels tres fa que aquest país sigui gran o que sigui cada vegada més gran, o que sigui aquest país que ens estimem molt però que el volem, a més, de primera, i és passat, present i futur.

I com que no vull que es molesti cap dels diputats que han intervingut i que en moltes coses hi estic d'acord, doncs vull comentar el que tant la representant del grup Socialista com els del PP i d'Iniciativa han dit, d'una banda, de la crisi i, de l'altra, de salvar l'estat del benestar. En aquest sentit, vull dir que el que intentem de totes passades és salvar aquest estat del benestar, perquè, amb la crisi, ens hi

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

hem trobat de cop i volta. Ara fa deu anys no hi havia crisi, ara fa deu anys potser hi havia una altra cosa, que jo crec que tots també hi estarem d'acord..., teníem una societat que potser estirava més el braç que la màniga, i que va arribar un moment que es va trobar amb una situació que no es podia resoldre.

Tenim una societat en què alguns —ja he vist que algú em deia que no—, alguns estiraven més el braç que la màniga. Vostè hi estarà d'acord. Alguns. No, no, no sempre tothom ho fa tot, sinó que hi ha de tot, però això ha provocat el que passa ara, i el que passa ara és que hi ha una crisi que uns pateixen més que d'altres, amb això segur que hi està d'acord..., d'acord, però n'hi ha molts que pateixen, i s'han de buscar solucions i quan algú més d'aquesta taula n'ha parlat i ha dit: "Tenim un dèficit fiscal molt gran, que és allò dels 16.000 milions que no recuperem", jo dic: "Catalunya és un país que paga molts impostos". S'ha dit el segon, el tercer, el quart, en impostos paguem molt més que altres països. És difícil plantejar nous impostos i, malgrat això, s'haurà de fer. Per què? Per no fer més retallades, perquè si d'aquells 16.000 milions en tornessin a Catalunya només 4.000 potser no hauríem fet les retallades que ha fet el govern i que ha aprovat el Parlament. Potser no s'haurien..., i, per tant, tot això significa que s'ha de treballar i que s'ha de buscar la manera de sortir d'aquesta crisi amb què ens hem trobat.

I que hi ha molts culpables, i no vull assenyalar ningú, molts culpables, i per tant aquí tots hem de fer els deures i tots hem de ser capaços de tirar endavant aquest país fent els deures. I parlant d'una cosa diferent, ara en positiu, aquests dies, parlant de la gent gran i de l'aniversari de la gent gran en un diari van publicar un article amb el títol 'La vellesa ja no és el que era'..., i jo recordo l'any passat que, a la reunió prèvia amb els membres del Consell de la Gent Gran i amb els que avui intervenien, em deien: "Presidenta, ens falta ser més visibles, ens fa falta que els mitjans de comunicació sàpiguen que existim". Doncs, bé, en aquest diari es fa un bon article, no un article d'una pàgina, sinó de tres o quatre pàgines, que parla de la situació de la gent gran avui. En quin sentit? En el sentit d'activistes, allò que els deia al principi: són jubilats laboralment, no socialment, i hi ha molts exemples de persones que els han preguntat: "Vostè, com se sent, què fa?" I tothom diu com ha canviat els darrers vint anys la nostra situació, i els en llegiré quatre ratlles: "Les noves generacions d'homes i dones que es jubilen estan posant els fonaments del canvi cultural més important que esclatarà els pròxims anys. Viuen vint anys més que els seus pares, i són un nombre molt i molt elevat." Després els diré quin nombre són i què representen dins la població de Catalunya, i els llegiré el que diu un actor, que tots coneixen, perquè molts han vist les seves pel·lícules, hem rigut

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

amb ell, altres vegades hem sortit pensant, uf!, com parla, com actua aquest senyor, que és Woody Allen. Woody Allen diu: "No he trobat una forma millor que la vellesa per no morir jove." És propi de Woody Allen, però està bé, jo crec que està bé perquè realment és una manera irònica però en positiu de dir: "Escolti'm he arribat a aquesta edat i, per tant, quina sort que he tingut perquè altres s'han quedat pel camí". I, després, sempre els dono les estadístiques de quants homes i quantes dones hi ha a Catalunya, i aquest any he demanat les dades a l'Idescat, que són dades avançades, fetes a posteriori del darrer cens, que va ser el 2011. A Catalunya som 7.486.000 habitants, homes i dones, dels quals 749.815 són dones i 554.187 són homes a partir de seixanta-cinc anys, o sigui, de seixanta-cinc anys en amunt, fins arribar als cent, als cent u o als cent dos, el 10 per cent són dones, el 7 per cent, homes, la qual cosa vol dir, senyores, que amb això continuem guanyant, i ja és important, perquè no en tot guanyem.

El cas de l'esperança de vida encara és més clar. L'esperança de vida, la mitjana, ara, l'any 2013, és de 82 anys; els homes, 79 i les dones, 85. Déu n'hi do, sis anys més. I això es nota aquí, perquè quan jo he comptat cent quaranta-sis, també he comptat els homes i les dones que hi havia, i ho tinc aquí. A veure si ho trobo...: 85 dones i 61 homes, i això és un reflex de la realitat, i és un reflex de la societat. Per tant, aquí, la veu de les dones s'ha de sentir forta, ja no dic més forta, però forta, perquè són el 50 per cent de la població, i si fins fa vint o trenta anys enrere se sentia, sobretot, la veu dels homes, ara cada vegada més l'hem de sentir igual, la d'homes i dones, i dic igual, perquè és important parlar de les experiències d'uns i altres, perquè són diferents, i quan sumes, i sumes els talents de tots dos, tens una societat molt més rica, i això és el que hem de fer.

I ja acabo, perquè sempre m'allargo una mica més del que voldria. I acabo recordant el moment que estem vivint, el moment històric que estem vivint, i recordant que som a un any just del tricentenari del 1714, i des de les institucions, la Generalitat, l'ajuntament de Barcelona, s'estan fent actes per commemorar aquests tres-cents anys, com la inauguració a què vaig assistir fa poques setmanes del nou centre cultural a l'antic mercat del Born, un centre que explica la història de l'antic barri de la Ribera destruït el 1714.

Abans m'he referit a la medalla d'honor que el Parlament atorga cada any amb motiu de l'Onze de Setembre, la diada nacional. Enguany se n'han concedit tres a tres dones: a Carme Rusalleda, per la seva trajectòria cultural i gastronòmica; a Anna Veiga, la biòloga que va fer possible el primer bebè proveta, en aquest cas

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

una nena, fa trenta anys, per la seva trajectòria científica, i a Núria Gispert, que no té res a veure amb mi, una activista social, que va treballar a l'ajuntament de Barcelona, al districte de Sant Andreu, i va ser presidenta de Càritas, per la seva trajectòria social. Se'ls va donar a totes tres per la seva trajectòria i pels valors que aquesta trajectòria podia traslladar a la societat.

Com vostès saben, i ho segueixen pels mitjans i en parlen, vivim un moment històric, en el sentit de viure un procés en què molts catalans i molts representants del poble de Catalunya treballen per aconseguir un futur millor, un futur millor que comenci amb una consulta que permeti que el poble de Catalunya decideixi el seu futur en llibertat... Això és pel que s'està treballant. Si aquest futur serà un o altre és el poble de Catalunya qui ho ha de decidir, però vostès, com hem dit tots, des del primer moment, són una part important del poble de Catalunya. Totes les persones més grans de seixanta-cinc anys representen el 17 per cent de la població de Catalunya, i la seva veu, per la seva experiència, és molt important.

Vull agrair-los altre cop la seva presència avui aquí, donar les gràcies als que han vingut per primera vegada que hagin pogut estar amb nosaltres, agrair-los la feina, i assegurar-los que, en la mesura que aquesta mesa pugui, intentarà treballar pel que vostès han demanat avui.

Moltes gràcies.